В недобрий час
Зібрали в нас
Оту державну думу:
За тридцять днів
Од тих послів
Ми досить маєм глуму.

Тут їх п'ятсот —
Розкриють рот
І слухать нас не хочуть.
А от раніш —
"Мовчи та диш!"
Бувало, всі шепочуть.

Де ті часи,
Як голоси
Начальство тільки мало,
І як воно
Само одно
Усім порядкувало!

Ніхто не знав
Якихсь там прав,
Корились мовчки долі;
Тепер же — глянь —
Усяка твань —
Землі бажає й волі.

Та ще коли б
Єдиний хліб
Вони бажали мати,
То ще б нехай,
А то ввесь край
Хотять до рук прибрати.

Якийсь Грицько
Чи там Стецько
Очухався од бійки —
І вже кадет,
А кабінет
Не варт йому й копійки.

От так би взяв
Та й одчухрав
Отих творців законів!
Та от напасть:
Тоді не дасть
Європа мілійонів.

Ні, хай їм кат!
Без грошенят
Не здавимо їх крику.
Ми вчиним бій,
Як граф Сергій
Здобуде нам позику.

І вже в той день
Ми їм пісень
Не будемо співати,
А просто всіх
За карк та в міх
З високої палати.